

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Δύναμη ψυχής από τον Πύρρο Δήμα στην κάθε αγωνιστική προσπάθειά του. Κατάθεση ψυχής ολόκληρη η ζωή του...

Το πρότυπο του Πύρρου Δήμα

● Του Σάββα Κοσιάρη

Δημοσιογράφου

Οι τελευταίες εβδομάδες του χρόνου που φεύγει δεν ήταν οι καλύτερες για τον Κυπριακό αθλητικό χώρο. Τα σοβαρά επεισόδια και η πρωτοφανής βία έξω από αγωνιστικούς χώρους ανησύχησαν και προβλημάτισαν το σύνολο της κοινωνία μας η οποία θεωρεί ότι έχουμε φτάσει σε επικίνδυνο σημείο. Ηδη η κινητοποίηση όλων των αρμόδιων φορέων έχει οδηγήσει στη λήψη κάποιων μέτρων τα οποία όμως μόνο σαν «πρώτες βοήθειες» μπορούν να χαρακτηριστούν. Η βία όμως και η αντιαθλητική συμπεριφορά στους αγωνιστικούς χώρους δεν αντιμετωπίζεται μόνο με προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα. Χρειάζεται να προβληθούν και να λειτουργήσουν σαν αντίβαρο στη βία οι αυθεντικές αξίες του αθλητισμού και οι αρχές του Ολυμπισμού. Αξίες και αρχές που μπορούν επιβληθούν μέσα από την αγωγή των νέων στη βάση ενός μακροπρόθεσμου σχεδια-

σμού και προγραμματισμού της πολιτείας.

Στη δεύτερη θεμελιώδη αρχή του Ολυμπιακού Καταστατικού Χάρτη αναφέρεται ότι: «**Ο Ολυμπισμός είναι φιλοσοφία ζωής που προωθεί και συνδυάζει σε αρμονικό σύνολο τις αρετές του σώματος και της ψυχής. Συνδέοντας τον αθλητισμό με τον πολιτισμό και την παιδεία, ο Ολυμπισμός προσπαθεί να δημιουργήσει ένα τρόπο ζωής ο οποίος στηρίζεται στη χαρά της προσπάθειας, την εκπαιδευτική αξία του καλού παραδείγματος και το σεβασμό για οικονομικές αξίες.**

Εκπαιδευτική αξία του καλού παραδείγματος... Ένα τέτοιο παράδειγμα θα προτάξουμε στην έκδοση αυτή, πιστεύοντας ότι έχει πολλά να μας δώσει τόσο μέσα από την αγωνιστική πορεία του, όσο και με τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζει τον αθλητισμό σαν στάση ζωής. Πρόκειται για τον Χρυσό Ολυμπιονίκη Πύρρο Δήμα ο οποίος βρέθη-

κε πρόσφατα στο νησί μας για να συμμετάσχει στις εργασίες της Συνόδου της Εθνικής Ολυμπιακής Ακαδημίας Κύπρου. Σύνοδος που είχε σαν θέμα της την Ολυμπιακή παιδεία και την παραβατικότητα των νέων...

«Είναι η πολλοστή φορά που βρίσκομαι στην Κύπρο κι οφείλω να ομολογήσω ότι νοιώθω πολύ όμορφα. Αισθάνομαι ότι είμαι στην πατρίδα μου», μας είπε ο Πύρρος, η πορεία του οποίου μοιάζει σαν παραμύθι. Μια φορά κι ένα καιρό λοιπόν, για την ακρίβεια στις 13 Οκτωβρίου 1971, ο Πύρρος ήρθε στη ζωή στη Χειμάρρα της Αλβανίας από γονείς Έλληνες. Μεγάλωσε σε δύσκολες συνθήκες κι ίσως αυτές ήταν που τον οδήγησαν στον αθλητισμό και ιδιαίτερα στην άρση βαρών.

«Τα χρόνια στη Χειμάρρα δεν ήταν εύκολα... Μέχρι και η μάνα μου έκανε... άρση βαρών, κουβαλώντας κάθε μέρα στο φούρνο όπου δούλευε σακούλες με αλεύρι που ζύγιζαν 80 κιλά! Κρέας τρώγαμε μια φορά το μήνα. Το έτρωγα εγώ και ο αδελφός μου που κάναμε αθλητισμό... Η μάνα μου έγλειφε το κόκαλο... Δόξα τω Θεώ όμως ζήσαμε και εκείνες οι δυσκολίες με βοηθούν μέχρι σήμερα να βλέπω τη ζωή διαφορετικά».

Δύο χρυσά μετάλλια και ένα χάλκινο σε δύο Ολυμπιάδες και πολλές άλλες διακρίσεις σε Ευρωπαϊκά και Παγκόσμια πρωταθλήματα, ανέβασαν τον Πύρρο στην κορυφή. Τα πόδια του όμως πάντα πατούσαν στη γη...

Στους Ολυμπιακούς της Αθήνας πήρε το χάλκινο μετάλλιο και αποχώρησε από την ενεργό δράση. Ήταν μια δύσκολη απόφαση...

Το πώς ο Πύρρος Δήμας έφυγε από την Αλβανία ήταν επίσης αποτέλεσμα συγκυριών. Το 1990 η Ελληνική Ομοσπονδία της άρσης βαρών περνούσε μια μεγάλη κρίση. Οι αθλητές της εθνικής ομάδας προβάλλοντας οικονομικά αιτήματα αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα που θα διεξαγόταν στην Δανία. Εκεί, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Γιάννης Σγουρός (σήμερα Νομάρχης Αθηνών) συνάντησε για πρώτη φορά τον Πύρρο ο οποίος του ζήτησε να τον βοηθήσει να εγκατασταθεί στην Αθήνα. Λίγο η αντίδραση προς τους...απεργούντες Έλληνες αθλητές και λίγο η ιστορία του άγνωστου Πύρρου, ώθησαν τον Γιάννη Σγουρό να αρχίσει τις διαδικασίες, ώστε ο αθλητής να φύγει από την Αλβανία, προκειμένου να γίνει μέλος της Ελληνικής εθνικής ομάδας άρσης βαρών. Η δεύτερη τους συνάντηση την ίδια χρονιά στην Αλβανία όπου διεξάγονταν οι Βαλκανικοί αγώνες οριστικοποίησε τη σχετική συμφωνία.

Οι διαδικασίες όμως δεν ήταν εύκολες. Από τη μια οι γραφειοκρατικές διαδικασίες και από την άλλη οι αντιδράσεις στην Αθήνα σε βάρος των «Αλβανών» (έτσι αποκαλούσαν και αντιμετώπιζαν πολλοί τους Έλληνες που είχαν γεννηθεί στην Αλβανία) καθυστέρουσαν τον ερχομό του Πύρρου. Απογοητευμένος και ο ίδιος άρχισε να κάνει δεύτερες σκέψεις. Τελικά η επιμονή του συλλόγου Μίλωνα και της Ομοσπονδίας έπεισαν τις Αρχές αλλά και τον Πύρρο... Μόλις που προλάβαινε να πάρει μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Βαρκελώνης...

Η συνέχεια γνωστή...Κάτοχος ήδη των Πανελληνίων επιδόσεων στις κατηγορίες των 82,5 και 90 κιλών, ο Δήμας κατέκτησε με τα χρώματα της

Ο πρόεδρος της Εθνικής Ολυμπιακής Ακαδημίας Κύπρου, Σοφοκλής Χαραλαμπίδης, τίμησε τον Πύρρο Δήμα.

Ελλάδας χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς του 1992, με τη συμπαράσταση των προπονητών του Χρήστου Ιακώβου και Γιάννη Γέροντα. Η επιτυχία του ήταν η πρώτη «χρυσή» ολυμπιακή διάκριση για την Ελλάδα μετά το 1980, όταν ο Μιγιάκης πρότευσσε στην ελληνορωμαϊκή πάλη. Ο Πύρρος έγινε ο νέος σύγχρονος ήρωας των Ελλήνων! Ακόμη και για εκείνους που τον αποκαλούσαν «Αλβανό» κλείνοντας του δυο χρόνια νωρίτερα τις πόρτες...

Το 1993, στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα πήρε την τρίτη θέση στα 83 κιλά και τον ίδιο χρόνο στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα κέρδισε την πρώτη θέση στην ίδια κατηγορία. Στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα άρσης βαρών στη Βαρσοβία, τον Μάιο του 1995, κατέκτησε τρία χρυσά μετάλλια στα 83 κιλά με τρεις αντίστοιχες παγκόσμιες επιδόσεις στο αρασέ, το ζετέ και στο σύνολο. Στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Ατλάντα των ΗΠΑ το 1996 κατέκτησε το χρυσό μετάλλιο στην κατηγορία των 83 κιλών για να «πετάξει» το παπούτσι του στους Ολυμπιακούς της Αθήνας το 2004 με το χάλκινο μετάλλιο.

«Ήταν πολύ δύσκολη η απόφαση για να αποχωρήσω από την ενεργό δράση. Η άρση βαρών ήταν η ζωή μου! Δεν ήξερα να κάνω τίποτε άλλο στη ζωή μου. Πέρασα ένα διάστημα πολύ άσχημο. Κλείστηκε στο σπίτι, δεν ήθελα να βλέπω κανένα... Με βοήθησε σημαντικά η σύζυγός μου Αναστασία η οποία με έπεισε με το δικό της τρόπο ότι η ζωή συνεχίζεται.

Και μπορεί να συνεχιστεί το ίδιο δημιουργικά...».

Κι όντως... Η ζωή του συνεχίζεται δημιουργικά αφού ο Πύρρος Δήμας, Ταγματάρχης πεζικού στον Ελληνικό στρατό σήμερα αλλά και πρόεδρος της Ελληνικής Ομοσπονδίας άρσης βαρών, παρακολουθεί μαθήματα στο Πανεπιστήμιο με στόχο να πάρει το πτυχίο στα παιδαγωγικά. Την ακαδημαϊκή μόρφωση που στερήθηκε, λόγω των σκληρών συνθηκών πρωταθλητισμού, την προσφέρει τώρα στον εαυτό του. Άλλωστε, όπως λέει και ο ίδιος, ποτέ δεν είναι αργά... Είναι κάτι που θα τον βοηθήσει στην επικοινωνία του με τους ανθρώπους, ιδιαίτερα τα παιδιά και τους γονείς τους.

«Δυστυχώς αυτό που κάνουμε σήμερα είναι να...σταθμεύουμε τα παιδιά μας κάπου, τρέχοντας να προλάβουμε τις δικές μας δουλειές. Τα αφήνουμε στο σχολείο, ύστερα στο φροντιστήριο, ύστερα στα μαθήματα πιάνου ή κιθάρας... Τα βλέπουμε πρώτη φορά το πρωί και δεύτερη το βράδυ που θα κοιμηθούν ή θα κοιμηθούμε... Με αυτό το ρυθμό όμως δεν τα βοηθούμε τα παιδιά μας. Κακό τους κάνουμε... Τους λείπουμε πολύ και δεν το αντιλαμβανόμαστε. Να σας πω τη δική μου ιστορία με την κόρη μου Ελένη η οποία δεν θέλει να κάνει αθλητισμό επειδή τον θεωρεί υπεύθυνο για το ότι δεν χάρηκε τον πατέρα της στα παιδικά της χρόνια! Να επικοινωνήσουμε λοιπόν μαζί τους όσο πιο νωρίς και όσο περισσότερο...».

Ο Πύρρος Δήμας κατέθεσε τις εμπειρίες και τα βιώματά του, μιλώντας στη Σύνοδο της Εθνικής Ολυμπιακής Ακαδημίας Κύπρου που έγινε στη Λευκωσία.

Τα άλλα δυο παιδιά του Πύρρου και της Αναστασίας, ο Βίκτωρας και η Μαρία έχουν συνδεθεί με τον αθλητισμό, όχι όμως με το άθλημα του πατέρα τους. Ο στίβος και η κολύμβηση είναι οι επιλογές τους. Ο Πύρρος δίνει και για αυτό μια εξήγηση.

«Ίσως γιατί η εικόνα που έχουν από τον πατέρα τους στο στίβο είναι αυτή του ταλαιπωρημένου από τους τραυματισμούς! Μόνο τότε έμενε στο σπίτι και είχαν την ευκαιρία να με βλέπουν...Και με έβλεπαν τραυματισμένο. Για αυτό ενδεχομένως...τιμωρούν το άθλημα που ταλαιπώρησε τον πατέρα τους!».

Παρά τις ταλαιπωρίες όμως, ο Πύρρος Δήμας θα ξανάρχιζε τη ζωή του με τον ίδιο τρόπο. Και θα της έδινε την ίδια πορεία...

«Δεν μετανιώνω για τίποτε στη ζωή μου... Εβαλα στόχους και τους πέτυχα, έστω μέσα και από ταλαιπωρίες και στερήσεις. Σήμερα ζω με την οικογένειά μου σχετικά άνετα, χωρίς να θέλω τη μεγάλη ζωή. Δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Το ζητούμενο είναι να είμαστε δεμένοι με την οικογένειά μας και να έχουμε τη δυνατότητα να τους προσφέρουμε τα βασικά για να έχουν ένα καλό υπόβαθρο στη δική τους ζωή».

Κι αν δεν ήταν αθλητής ο Πύρρος, τι θα ήθελε να είναι;

«Οτιδήποτε θα μπορούσα να είμαι και να κάνω ακόμη και οικοδόμος! Αλλά θα ήμουν ο καλύτερος

οικοδόμος! Με αυτό θέλω να πω ότι η δουλειά δεν είναι ντροπή και πως ο καθένας στο δικό του χώρο και επάγγελμα μπορεί να βάζει στόχους και να ανεβαίνει. Πάντως, δούλεψα στις οικοδομές και αν χρειαστεί θα το ξανακάνω χωρίς καμιά αναστολή».

Απλός και ταπεινός ο Πύρρος Δήμας δεν αναζήτησε ποτέ τη «μεγάλη ζωή» που ενδεχομένως τα δύο χρυσά και το ένα χάλκινο μετάλλιο σε Ολυμπιακούς Αγώνες! Αλλά και τα πολλά μετάλλια στα Ευρωπαϊκά και Παγκόσμια πρωταθλήματα. Αλλωστε έχει ακόμη στο προσκέφαλό του τα λόγια του προπονητή του στην Αλβανία, όταν ο Πύρρος του ανακοίνωσε ότι θα φύγει για την Αθήνα.

«Εκεί που θα πας, όσο ψηλά και να φτάσεις να μην ξεχάσεις ποτέ το φωμί, τις ελιές και το κρεμμύδι που έτρωγες εδώ πριν έρθεις στην προπόνηση...». Κι ο Πύρρος δεν ξέχασε. Τα χρυσά μετάλλια και η δόξα δεν τον απογέωσαν...Τον κράτησαν στη γη, με στήριγμα τα δικά του πόδια και μπράτσα.

«Ο αθλητισμός με έκανε άνθρωπο... Αυτό το μήνυμα θέλω να το στείλω ξανά και ξανά σε όλα τα παιδιά στην Ελλάδα και την Κύπρο που επίσης θεωρώ πατρίδα μου. Πρωταθλητές δεν μπορούμε να είμαστε όλοι. Αθλητές όμως μπορούμε, κι αυτό είναι που έχει σημασία. Να πάrouμε και να αξιοποιήσουμε όλα τα καλά και αξίες που ο αθλητισμός μπορεί να δώσει». ■